

KULTUR

TIPS OSS! **03232**
eller tips@dt.no

Tips Drammens Tidende om store og små nyheter fra ditt nærområde.

Del din video: Har du en video som du vil dele med våre lesere. Last den opp på dt.no/vis/videotips



TERNINGKAST 5: Brageteaterets oppsetning Peter Pan overbeviser Drammens Tidendes anmelder.

FOTO: SIGNE FUGLESTEG LUKSENGARD

Hvorfor ble jeg voksen?



Anmeldelse

KRISTIAN KARLSEN
Anmelder

I psykologien er Peter Pan en arketype; en person, oftest en mann, som ikke vil bli voksen. Derfor er det forfriskende at samtlige roller i Brageteaterets oppsetning av J. M. Barries klassiske ro-

man, bekles av kvinner.

Selve forestillingen er holdt i et sirkustelt i byparken, noe som forsterker følelsen av gjeninntreden til barndommens rike, når vi finner plassene våre.

Her er ikke sagmugg og elefanter, men en intim fargerik scene med kasser og senger, for handlingen utspilles i et eneste stort soverom, der en mor og noen barn bestemmer seg for å LEKE handlingen i Peter Pan.

Dette metagrepet, at skuespillet er en lek i leken, gjør at forestillingen får en flott dynamikk: Skuespillerne kan når som helst avbryte seg selv, tre ut av rollen, og henvende seg til - og gjøre aktivt bruk av - publikum, særlig barna.

Denne sterkt symbolsk ladde fortellingen, der Peter Pan og hans gode fe Tingeling tar med seg barn til det vidunderlige Aldriland, et land med fantasi og farger, men også farer, sjørøvere og kro-

kodiller, treffer oss i sirkusteltet som en undring over i hvilken grad vi gir slipp på barnets rike indre verden, når vi blir voksne.

Slik Peter Pan, i Mimmi Tambas vitale tolkning, spør sin potensielle stemor: «Må jeg gå på skole? Må jeg sitte på kontor resten av livet?».

En svært betakende scene utspiller seg da Peter Pan og Tingeling ber barna i publikum om hjelp til å lære Wendy å fly. En mengde frivillige publikumsbarn strømmer da impulsivt ned fra sine plasser i sirkusteltet og inntar scenen, og tar tak i alle ender av enorme blå tekstiler (himmelhvelvingen), og «bærer» Wendy oppe gjennom flyvingen til Aldriland.

We're off to Never Neverland, som Metallica synger. Stykket er en hyllest til det hemmelige landet vi forlater når vi trer over i det grå voksenlivet, der ube-

talte regninger, bitterhet og støvsuging har en tendens til å dominere.

Men tro ikke at Aldriland bare er trygt. Den livsfarlige piraten Kaptein Krok og hans sjørøverbande er på hevtokt, sterkt opplyst av røde lyskastere i sirkusteltet.

Da ble det for mye for femåringen som satt ved min side. Han krabbet opp i pappas fang og sa høyt (så skuespillerne hørte det): «Jeg VIL HJEM!»

Men han tilhørte nok mindretallet, for da forestillingen var slutt, løp de fleste barna fra sine plasser og inntok scenen sammen med skuespillerne til felles dans, til rytmer og musikk, og ettergløden av lys, farger og fantasi.

Og en voksen mann forlot forestillingen og følte at han hadde lært noe: Glem ikke barnet i deg.